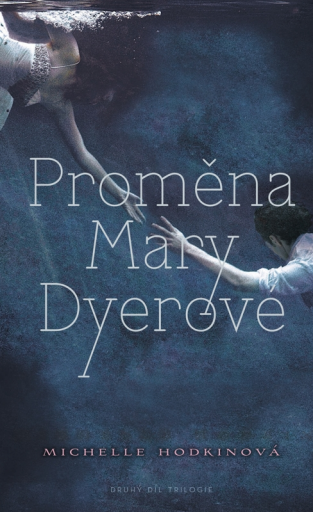

Proměna Mary Dyerové

MICHELLE HODKINOVÁ

DRUHÝ DÍL TRILOGIE

Proměna
Mary
Dyerové

Proměna Mary Dyerové

MICHELLE HODKINOVÁ

Published by arrangement with Simon & Schuster Books
For Young Readers, an imprint of Simon & Schuster
Children's Publishing Division.

Z anglického originálu *The Evolution of Mara Dyer*
(Simon & Schuster 2012)

přeložili Jan Březovský a Tereza Nuckollsová.

V knize byl použit citát z knihy V. Nabokova *Lužinova obrana –
Pozvání na popravu* v překladu Ludmily Duškové.

Copyright © Michelle Hodkin 2012

Translation © Jan Březovský and Tereza Nuckollsová 2013

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena
ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoli způsobem – elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez předchozího
písemného svolení majitelů autorských práv.

Redigoval Vratislav Kadlec

Korektury Marie Teplá

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., ve spolupráci
s nakladatelstvím BRIO, spol. s r. o., v roce 2013

Vydání první

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN 978-80-7391-753-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Martinovi a Jeremymu Hodkinovým za jejich důvěru

„Může se člověk stát někým jiným,
než kým byl doposud?“

(Markýz de Sade, *Justina*)

PROLOG

Tvá láska ho dovede k záhubě.

Ta slova mi zněla v hlavě, když jsem se prodírala hloučky smějících se lidí. Záblesky světla se mísily s nadšenými výkřiky v pestrou směs zvuků a barev. Věděla jsem, že Noah je za mnou. Věděla jsem, že mě dostihne. Ale mé nohy se snažily o to, co mé srdce nedokázalo: snažily se od něj utéct.

Nakonec mi došel dech u chlípně pošilhávajícího klauna, který ukazoval na vchod do zrcadlového bludiště. Noah mě bez obtíží doběhl a chytil mě za ruku. Otočil si mě k sobě a já tam stála, zápěstí sevřené v jeho dlani, tváře zvlhlé slzami, srdce roztržštěné jejími slovy.

Jestli ho skutečně miluji, říkála, tak ho opustím.

Přála bych si, abych ho tolik milovala.

1

PSYCHIATRICKÁ KLINIKA LILLIAN A ALFREDA RICEOVÝCH

Miami, Florida

Probudila jsem se v nějaké nemocnici, aniž jsem tušila, co je za den, a zjistila jsem, že v pokoji sedí někdo cizí. Opatrně jsem se zvedla – rameno mě bolelo jako čert – a prohlížela si svou návštěvu. Tmavě hnědé vlasy, u konečků šedivé, světle hnědé oči opředené pavučinami vrásek od smíchu. Usmála se na mě a její obličej se celý proměnil.

„Dobré ráno, Maro,“ řekla.

„Dobré ráno,“ odpověděla jsem. Můj hlas byl tichý a chrapotivý. Vůbec to neznělo jako můj hlas.

„Víš, kde jsi?“

Zjevně netušila, že plánek podlaží visí hned za oknem za jejími zády a že na něj ze své postele krásně vidím. „Jsem na Psychiatrický klinice Lillian a Alfreda Riceových.“ Oči vidně.

„Víš, kdo jsem já?“

Neměla jsem ani potuchy, ale snažila jsem se to nedat najevo. Kdybychom se viděly prvně, tak by se mě tak neptala, a pokud jsme se už setkaly, měla bych si to pamatovat. „Jo,“ zalhala jsem.

„Jak se jmenuji?“

Kruci. Povzdechla jsem si.

„Jsem doktorka Westová,“ řekla. Její hlas byl vřelý a přátelský, ale ani trochu povědomý. „Setkaly jsme se včera, když tě sem přivezli rodiče a detektiv jménem Vincent Gadsen.“

Včera.

„Pamatuješ si to?“

Pamatovala jsem si tátu, jak leží bledý a zraněný v nemocnici poté, co ho postřelila matka zavražděné dívky.

Pamatovala jsem si, že jsem to byla já, kdo ji přiměl to udělat.

Pamatovala jsem si, jak jsem se šla přiznat na policejní stanici, že jsem své učitelce ukradla EpiPen a vypustila jí na stůl mravence, kvůli čemuž zemřela na anafylaktický šok.

Pamatovala jsem si, že to nebyla pravda. Byla to lež, která měla přimět policajty, aby mi zabránili znovu ublížit někomu, koho miluji. Protože by mi nikdy nevěřili, že jsem si přála smrt své učitelky a že krátce potom zemřela. Že se udusila vlastním jazykem, přesně tak, jak jsem si to představovala.

Pamatovala jsem si, že dřív, než jsem se k tomu mohla přiznat, spatřila jsem v budově policejního sboru třináctého okrsku Juda. Moc mrtvě nevypadal.

Ale nepamatovala jsem si, jak jsem se dostala sem do nemocnice. Jak mě sem přivezli. Od chvíle, kdy se objevil Jude, jsem si nepamatovala nic.

„Přijali jsme tě včera odpoledne,“ řekla doktorka. „Pořád jsi křičela, a tak detektiv zavolal tvým rodičům.“

Zavřela jsem oči a uviděla Juda, jak jde kolem mě. Otírá se o mě. Usmívá se. Rychle jsem otevřela oči, abych viděla něco jiného.

„Řekla jsi jim, že tvůj kluk, Jude Lowe, o kterém sis myslela, že zemřel v prosinci při zřícení budovy, je naživu.“

„Bejvalej,“ zašeptala jsem a snažila se zůstat klidná.

„Prosím?“

„Bejvalej kluk.“

Doktorka Westová lehce naklonila hlavu a nasadila pečlivě neutrální výraz psychologa, takový, který jsem důvěrně znala od své matky. Především z posledních několika měsíců.

„Řekla jsi, že to *ty* jsi způsobila zřícení opuštěného ústavu na Rhode Islandu a smrt své nejlepší kamarádky Rachel a Judovy sestry Claire. Řekla jsi, že tě Jude sexuálně napadl, a proto ses ho pokusila zabít. A řekla jsi, že přežil. Že je tady.“

Mluvila naprosto klidně, což jen prohlubovalo moji paniku. Z jejích úst zněla ta slova tak bláhově, i když to byla pravda. A kdyby jen doktorka Westová věděla...

„Tvá matka tě sem přivezla na vyšetření.“

Moje máma. Moje rodina. Také slyšeli pravdu, i když jsem jim to nechtěla říct. I když jsem si *nepamatovala*, že bych to řekla.

Až sem jsem to dopracovala.

„Nemohli jsme začít včera, protože jsi byla pod sedativy.“

Prsty jsem zkoumala své rameno pod rukávem bílého trička. Bylo přelepené náplastí, která určitě zakrývala místo vpichu.

„Kde je?“ zeptala jsem se a snažila se u toho poškrábat pod náplastí.

„Kde je kdo?“

„Moje máma.“ Přelétla jsem pohledem chodbu za oknem, ale neviděla jsem ji. Chodba vypadala prázdně. Kdybych s ní mohla mluvit, snad bych to dokázala vysvětlit.

„Není tu.“

To se mé mámě nepodobalo. Když mě přijali do nemocnice po zřícení Tamerlane, nenechala mě samotnou ani na chvíli. Řekla jsem to doktorce Westové.

„Chtěla bys ji vidět?“

„Jo.“

„Dobrá, uvidíme, jestli to půjde později zařídit.“

Znělo to, jako by to měla být odměna za dobré chování, a to se mi nelíbilo. Přehoupla jsem nohy přes okraj postele a postavila se. Měla jsem na sobě kalhoty od pyžama a ne džíny, které

jsem si pamatovala naposledy. Máma mi je sem musela přivést z domova. Někdo mě musel převléknout. Ztěžka jsem polkla. „Myslím, že ji chci vidět hned.“

Doktorka Westová se také postavila. „Maro, ona tu není.“

„Tak ji půjdu najít,“ řekla jsem a začala hledat své conversky. Sehnula jsem se a koukla pod postel, ale nebyly tam.

„Kde jsou mé boty?“ zeptala jsem se, stále v podřepu.

„Museli jsme je odnést.“

Narovnala jsem se a pohlédla na ni. „Proč?“

„Měly tkaničky.“

Přimhouřila jsem oči. „No a?“

„Přivezli tě sem, protože si tvá matka myslí, že bys mohla být nebezpečná sobě i okolí.“

„Fakt s ní potřebuju mluvit,“ řekla jsem a usilovně se snažila, aby to znělo klidně. Bolestivě jsem se kousla do rtu.

„Budeš mít možnost.“

„Kdy?“

„No, ráda bych, aby sis nejprve promluvila s někým jiným, také sem musí zajít doktor, aby se ujistil, že jsi...“

„A co když nechci?“

Doktorka Westová na mě smutně pohlédla.

Měla jsem sevřené hrdlo. „Nesmíte mě tu držet bez mého souhlasu,“ dokázala jsem ze sebe vypravit. Alespoň to jsem věděla. Byla jsem dcerou právníka a bylo mi sedmnáct. Nesmějí mě tu držet, pokud to nebudu chtít i já. Pokud ovšem...

„Křičela jsi. Byla jsi hysterická a upadla jsi. Když se ti jedna ze sester snažila pomoci, praštila jsi ji.“

Ne.

„Tím se z toho stal případ nouze, a stačilo tedy svolení tvých rodičů.“

„Co mi tím chcete říct?“ zašeptala jsem, abych nezačala křičet.

„Je mi to líto, ale máš nařízenou ochrannou léčbu.“

2

„Doufáme, že nám dovolíš, aby tě prohlédl doktor,“ řekla jemně. „A že budeš souhlasit s naším léčebným plánem.“
„A když ne?“ zeptala jsem se opatrně.

„No, tví rodiče mají stále čas na podání příslušných formulářů k soudu, dokud jsi tady. Ale bylo by určitě mnohem lepší pro tebe i pro ně, kdybys s námi spolupracovala. Jsme tu proto, abychom ti pomohli.“

Nemohla jsem si vzpomenout, kdy jsem se naposledy cítila tak ztracená.

„Maro,“ řekla doktorka Westová a upřela na mě vážný pohled, „uvědomuješ si, co to znamená?“

Znamená to, že Jude žije, ale oni mi to nevěří.

Znamená to, že se mnou *je* něco špatně, ale ne to, co si myslí oni.

Znamená to, že jsem sama.

Pak ale rozbouřené vlny mých myšlenek vyplavily představu. Vzpomínku.

Béžové stěny psychiatrické léčebny se vytratily a nahradilo je sklo. Viděla jsem sama sebe na sedadle spolujezdce nějakého auta – Noahova auta. Tváře jsem měla zalité slzami. Noah

seděl vedle mě, vlasy rozčuchané, ale nádherné. Upíral na mě vzpurný pohled.

„*Něco je se mnou zatraceně špatně a nikdo s tím nemůže nic udělat,*“ řekla jsem mu.

„*Nech mě to zkusit,*“ odpověděl.

To bylo ještě předtím, než pochopil, jak totálně jsem pošahaná, ale dokonce i v tom okamžiku, kdy se poslední kousek mého brnění rozbil o mramorové schody před soudní budovou a odhalil tu nestvůrnost pod ním, Noah nebyl ten, kdo odešel.

To já.

Protože jsem zabila čtyři lidi – vlastně pět, pokud se klient mého táty už neprobere – jen tím, že jsem na to pomyslela. A to číslo mohlo být vyšší; *bylo* by vyšší, kdyby Noah tátovi nezachránil život. Nikdy jsem nechtěla ubližovat lidem, které miluji, ale přesto byla Rachel mrtvá a táta postřelený. Ještě před necelými osmačtyřiceti hodinami jsem byla přesvědčená, že nejlepší způsob, jak je ochránit, bude zmizet z jejich života.

Teď však bylo všechno jinak. Jude všechno změnil.

Nikdo nevěděl, jak na tom doopravdy jsem. Nikdo kromě Noaha. On byl tím pádem jediný, kdo by snad mohl vše napravit. Musím s ním mluvit.

„Maro?“

Přinutila jsem se soustředit na doktorku Westovou.

„Necháš nás, abychom ti pomohli?“

Pomohli? chtěla jsem se zeptat. *Tím, že mi dáte další prášky, když mi nic není, nic kromě drobné posttraumatické stresové poruchy?* Já nejsem blázen, chtěla jsem říct.

Nejsem.

Jenže to vypadalo, že nemám zrovna dvakrát na vybranou, a tak jsem se přinutila říct ano. „Ale nejdřív chci mluvit s mámou,“ dodala jsem.

„Zavolám jí hned po tvém vyšetření, souhlasíš?“

Nesouhlasila jsem. Vůbec ne. Přesto jsem přikývla. Doktor-
ka Westová se usmála a vrásky na její tváři se prohloubily, tak-
že vypadala jako milá, laskavá babička. Což možná také byla.

Když odešla, asi bych se bývala sesypala, ale neměla jsem
na to čas. Okamžitě ji nahradil doktor ohánějící se malou ba-
terkou, kterého zajímala má chuť k jídlu a další naprosto nud-
né detaily. Odpovídala jsem klidně a opatrně. Pak odešel, na-
bídli mi něco k jídlu a nějaká žena – terapeutka? sestra? – mě
provedla kolem. Bylo to tu mnohem klidnější, než by člo-
věk od psychiatrické léčebny očekával. Bylo tu také málo oči-
vidných cvoků. Několik dětí si potichu četlo. Jedno se dívalo
na televizi. Další si povídalo s kamarádem. Vzhledly ke mně,
když jsem šla kolem, ale jinak jsem se tu pohybovala bez po-
všimnutí.

Když mě pak zavedli zpět do pokoje, čekala tam k mému
úžasu máma.

Nikdo jiný by nepoznal, že se s ní něco děje. Oblečení na-
žehlené, pleť dokonalá. Ani jediný vlas netrčel špatným smě-
rem. Ale beznaděj změnila její držení těla a strach otupil její
pohled. Ještě se držela, ale jen tak tak.

Držela se jenom kvůli mně.

Měla jsem chuť ji obejmout a zároveň s ní zatřást. Jenže
jsem tam jen tak stála, nohy zalité do podlahy.

Rychle vstala, aby mě objala. Nechala jsem ji, ale nedoká-
zala jsem její objetí opětovat. Jako bych měla ruce spoutané
podél těla.

Stáhla se a odhrnula mi vlasy z obličeje. Zkoumala můj
výraz. „Je mi to hrozně líto, Maro!“

„To určitě,“ poznamenala jsem chladně.

Kdybych jí dala facku, nemohla bych jí ublížit víc. „Jak to
můžeš říct?“ zašeptala.

„Protože jsem se dneska probudila ve cvokárně.“ Ta slova
mi zhořkla na jazyku.

Couvla a posadila se na postel, kterou mezitím někdo stihl ustlat. Potřásla hlavou a její černé vlasy se snažily ten pohyb kopírovat. „Když jsi včera odešla z nemocnice, myslela jsem, že jsi prostě unavená, že jdeš domů. A když zavolali z policie?“ Hlas se jí zlomil. Rukou se chytla za krk. „Tvého otce postřelili – a pak telefon a policista, který říká: ‚Paní Dyerová, voláme kvůli vaší dceři.‘“ Z jednoho oka jí ukápla slza. Rychle ji setřela. „Myslela jsem, že tě srazilo auto. Myslela jsem, že jsi *mrtvá*.“

Rukama se chytla za břicho a trochu se nahrbila. „Byla jsem tak vyděšená, že mi ten telefon vypadl z ruky. Daniel ho zvedl. Pak mi řekl, co se stalo: že jsi na policejní stanici, hysterická. Zůstal s tátou v nemocnici a já spěchala za tebou, abych tě odvezla, ale tys byla *nepřičetná*, Maro. Nepřičetná. Nikdy bych si nemyslela...“ Odmlčela se a dívala se kamsi skrze mě. „Křičela jsi, že Jude je naživu.“

A pak jsem udělala něco odvážného. Nebo hloupého. Někdy je těžké to rozeznat.

Rozhodla jsem se jí věřit.

Podívala jsem se své mámě do očí a bez nejmenší známky pochybností ve výrazu či v hlase řekla: „Je naživu.“

„Jak by to bylo možné, Maro?“ zeptala se bezbarvě.

„To nevím,“ připustila jsem, protože jsem neměla ani tušení. „Ale viděla jsem ho.“ Sedla jsem si k ní na postel, ale ne moc blízko.

Odhrnula si vlasy z obličeje. „Nemohla to být halucinace?“ Vyhnula se mému pohledu. „Jako už tolikrát? Jako ty náušnice?“

Sama sebe jsem se ptala na to samé. Už dříve jsem měla vidiny – babiččiny náušnice na dně vany, i když jsem je měla stále v uších. Bortící se stěny učebny, červi svíjející se v mém jídle.

A viděla jsem Claire. Viděla jsem ji v zrcadle. Slyšela její hlas.

„*Dobře se bavte, vy dva.*“

Viděla jsem v zrcadle Juda. I jeho hlas jsem slyšela.

„Musíš přestat myslet na tohle místo.“

Ted' jsem si ale uvědomila, že jsem je slyšela říkat to samé dvakrát. Nejenom doma v zrcadle.

I v ústavu.

Nebyly to představy. Byly to *vzpomínky*! Vzpomínky z té noci.

Jenže na stanici to bylo jiné. Jude mluvil se strážníkem. Tak moc jsem se snažila si vzpomenout, až jsem zapomněla dýchat.

„Kde můžu nahlásit pohřešovanou osobu? Myslím, že jsem se ztratil.“

Nikdy předtím jsem ho neslyšela říkat tahle slova. Bylo to nové. A řekl to dříve, než se mě dotkl.

Dotkl se mě. Cítila jsem ho.

To nebyla halucinace. Byl skutečný. Byl naživu a byl tady.